

Arrest

nr. 202 046 van 3 april 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN BEURDEN
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juli 2015 legden verzoeker en mevrouw K. E. G., van Roemeense nationaliteit en met verblijfsrecht in België, een verklaring tot wettelijke samenwoning af te Meulebeke. Er werd een meldingsfiche 'schijnwettelijke samenwoning' opgesteld.

Het Openbaar Ministerie verleende op 6 oktober 2015 een negatief advies omtrent de wettelijke samenwoning omdat de intenties van minstens één van de partners kennelijk niet gericht waren op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Op 26 oktober 2015 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Meulebeke de wettelijke samenwoning. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beval verzoeker op 29 juni 2016, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten. Hij stelde hiertegen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De zaak is gekend onder het algemeen rolnummer RvV X

Op 23 maart 2017 ontving het bestuur een verklikkingsbrief m.b.t. verzoeker inzake zwartwerk en schijnwettelijke samenwoning.

Verzoeker maakte op 13 juni 2017 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Verzoeker werd op 14 juni 2017, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing is definitief in het rechtsverkeer aanwezig, bij gebreke aan enig beroep.

Er werd hem diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd. Hij stelde hiertegen een annulatieberoep in bij de Raad. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: G.

voornaam : M.

geboortedatum: 27.03.1987

geboorteplaats: P.

nationaliteit: Kosovo

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14/06/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 30 betreffende de het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende Man.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 04/07/2016).

Betrokkene tekende beroep aaneen deze beslissing van 29/06/2016 op 27/07/2016. Maar dit beroep is niet opschortend; waardoor betrokkene nog steeds geacht wordt het grondgebied te verlaten. Bovendien werd betrokkene reeds gerepatrieerd naar Pristina op 27/01/2012.

Op 14/07/2015 diende betrokkene een aanvraag tot wettelijke samenwoning in samen met K. E..G. 23/07/1974 op het gemeentehuis te Meulebeke. Zij heeft de Roemeense nationaliteit en beschikt over een E-kaart geldig tot 23/02/2020. Op 06/10/2015 gaf het parket van Brugge een negatief advies met betrekking tot deze aanvraag. Daarop werd de wettelijke samenwoning geweigerd door de burgerlijke stand te Meulebeke op 26/10/2015. Deze beslissing werd ter betrokkene via een aangetekende zending. Bovendien, geeft zijn intentie om wettelijk samen te wonen, hem met recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Op 11/04/2016 deed het koppel een aanvraag tot huwelijk. Aangezien er recent nog een negatief advies door het parket en er sprake is van een weigering tot wettelijke samenwoning, werd ook het voorgenomen huwelijk geweigerd.

Ook een huwelijk heeft geen recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, verblijfssituatie van betrokkene in België. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst mevrouw K. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten (E-Kaart geldig tot 23/02/2020) maakt dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Kosovo.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België

te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, «een inreisverbod van 3 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk d« er «« specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan,3; jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 3 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerend wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.»

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending van de Europese Burgerschapsrichtlijn (2004/38/EG)

Schending van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Artikel 62 van de vreemdelingenwet, en van artikelen 2 en 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht

In eerste instantie dient gewezen te worden op het gegeven dat de Europese Burgerschapsrichtlijn (2004/38/EG) niet voorziet dat de lidstaten een echt 'inreisverbod' kunnen opleggen aan Unieburgers en hun familieleden, hetgeen in voorliggend geval wel gebeurde. De richtlijn voorziet alleen dat een lidstaat een persoon, die effectief verwijderd is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, gedurende een redelijke termijn de toegang tot zijn grondgebied kan ontzeggen. De richtlijn voorziet dus niet dat een lidstaat het verblijfsrecht kan ontzeggen aan een Unieburger of zijn familielid dat nooit verwijderd werd.

Verzoeker is de duurzaam partner van mevrouw K. E. G., met Roemeense nationaliteit, (stuk 4) In het verleden maakte verzoeker reeds duidelijk aan de Belgische overheden dat hij zich in België wenste te vestigen met zijn partner door een wettelijke samenwoning te willen opstarten in 2015 en door te verzoeken om een voltrekking huwelijk in 2016. Bovendien blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat verwerende partij hiervan op de hoogte is. Zij kan derhalve moeilijk ontkennen op de hoogte te zijn van het gegeven dat verzoeker een familielid is van een burger van de Unie.

Uit de bestreden beslissing kan voorts afgeleid worden dat verzoeker geen gevaar betekend voor de openbare orde, noch voor de nationale veiligheid of de volksgezondheid. Hieruit blijkt immers duidelijk dat de enige reden voor voorliggend inreisverbod één voorgaand bevel om het grondgebied te verlaten is, waartegen bovendien een annulatieberoep hangende is. Er had in eerste instantie derhalve geen geldig inreisverbod afgeleverd kunnen worden, minstens dient geoordeeld te worden dat voorliggend inreisverbod een schending uitmaakt van de rechten van verzoeker die voortvloeien uit de Europese Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 74/11, §1 stelt vervolgens uitdrukkelijk het volgende: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. "(eigen onderlijning)

De verwerende partij moet, indien zij beslist dat het afleveren van een bijlage 13sexies een wettelijke optie is, de specifieke omstandigheden van elk geval in acht nemen. Dit teneinde een inreisverbod op te kunnen leggen van maximum drie jaar. De termijn van drie jaar is bijgevolg geen dwingende termijn, doch kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Dit betekent dat de verwerende partij zich dient te houden aan de formele motiveringsplicht om aan te geven waarom zij heeft geopteerd voor de maximumtermijn van 3 jaar.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De bestreden beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk en afdoende dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een gelijkaardige motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980, waardoor de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS, 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS, 24 september 2008, nr. 186.486)

Verwerende partij heeft met voorliggende beslissing niet enkel haar formele motiveringsplicht geschonden, doch tevens het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Bij het nemen van een beslissing met zulk een verre gaande draagwijdte moet verwerende partij immers ook zorgvuldig tewerk gaan. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat zij alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing. De zorgvuldigheidsnorm houdt tevens in dat de overheid bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van diegenen die bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn mag schaden. (SUETENS, L.P., "Algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Belgisch administratief recht", TBP1970, 382.)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in zulke gevallen te onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er gegevens aanwezig zijn in het dossier die met deze vaststelling onverenigbaar zijn. (RvS, 23 april 2003, n° 118.534; RW, 24 augustus 2011, n° 65.747)

Tenslotte dient zij, gelet op de discretionaire bevoegdheid (de keuze die zij dient te maken tussen een periode gaande van 1 dag tot 3 jaar) die zij heeft, het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen. Hierbij dient Uw Raad na te gaan of er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten waarop de beslissing is gesteund en de beslissing zelf, er dient gecontroleerd te worden of verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

In het voorliggende geval heeft de verwerende partij de bestreden beslissing en de keuze voor een maximumtermijn van drie jaar slechts als volgt gemotiveerd:

"Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 3 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. "

In eerste instantie werd het inreisverbod opgelegd om de simpele reden dat één vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Hierbij wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2016, waartegen verzoeker binnen de vereiste termijn beroep aantekende op 27 juli 2017.

Verwerende partij stelt voorts dat verzoeker in het verleden reeds werd gerepatrieerd en dat hij in 2015 trachtte wettelijk samen te wonen met zijn partner en in 2016 met diezelfde partner wenste te huwen.

Beide elementen kunnen niet staven dat een inreisverbod in voorliggende zaak aan de orde is, louter gelet op het gegeven dat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitvoerde, noch kan dit de proportionaliteit van voorliggend inreisverbod staven.

Hieruit kan afgeleid dan ook worden dat verzoeker slechts een bevel om het grondgebied te verlaten niet had uitgevoerd, waartegen hij een beroep aantekende, doch waarin hij tot op heden nog geen arrest mocht ontvangen. Een gedwongen uitzetting van verzoeker zou ten eerste het beroep van verzoeker illusoir maken, daar hij hiermee zijn belang verliest. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat verwerende partij onvoldoende kan aantonen dat voorliggend inreisverbod evenredig is met de belangen van verzoeker.

Aangezien verwerende partij bovendien meent te kunnen voorhouden dat zij niet dient aan te tonen dat het noodzakelijk is een inreisverbod van 3 jaar op te leggen, doch dat het volstaat aan te tonen dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar. Dat verwerende partij derhalve meent dat zij niet dient te motiveren waarom zij dit inreisverbod van 3 jaar heeft genomen, dat dit strijdig is de formele motiveringsverplichting, zoals blijkt uit artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Hiermee stelt zij namelijk impliciet dat zij steeds een inreisverbod van de maximumperiode dient op te leggen, tenzij specifieke omstandigheden het wenselijk maken dat een inreisverbod van een kortere periode wordt opgelegd. Dat dit echter tegenstrijdig is met het proportionaliteitsbeginsel. Dat hierbij dient nagegaan te worden of er geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten waarop de beslissing is gesteund en de beslissing zelf. Het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar behoeft immers een verregaandere motivering, gelet op de inmenging die deze met zich mee brengt. Zij dient derhalve te motiveren waarom zij kiest voor een inreisverbod van 3 jaar, niet waarom zij nalaat te kiezen voor een inreisverbod van kortere duur.

Dat artikel 74/11, §1 voorts stelt dat rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Dat verwerende partij hieronder meent te kunnen verstaan dat zij louter dient te stellen dat "3 jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole". Dat één enkel bevel om het grondgebied te verlaten, waar overigens een beroep bij Uw Raad hangende is, uiteraard geen motivering betreft waarom al dan niet een inreisverbod de duur van drie jaar zou moeten hebben.

Dat verwerende partij vervolgens stelt dat artikel 8 EVRM niet geschonden werd, daar de partner van verzoeker hem eventueel kan volgen naar zijn land van herkomst en dat overigens "gewone" sociale relaties" niet door deze bepaling wordt beschermd. Dit wordt echter duidelijk tegengesproken door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens. "The Court has said that 'the notion of family life' in article 8 is not confined solely to marriage-based relationships but may also encompass other defacto family ties' where sufficient constancy is present." (EHRM, Kruskovic t. Kroatië, no. 46185/08, 21 juni 2011, §18.) Hierbij dienen verschillende factoren in rekening gebracht worden waaronder: of het koppel samenleeft (in casu is dit het geval), de duur van de relatie (in casu nagenoeg 2,5 jaar), en of ze hun engagement naar elkaar toe hebben geuit (in casu verzochten ze in 2015 een wettelijke samenwoning af te sluiten en in 2016 werd door hen verzocht tot een voltrekking huwelijk). Voorliggende relatie bevindt zich derhalve ontegensprekelijk binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM, waardoor verwerende partij een aantal negatieve verplichtingen heeft. Zij dient derhalve af te zien van alle handelingen en beslissingen die de rechten van verzoeker en zijn partner schaden, waaronder het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar. Minstens dient zij deze relatie op deffige wijze in rekening te brengen, wat zij in voorliggend geval andermaal niet deed.

Dat blijkens de bestreden beslissing de enige reden van het besluiten tot een inreisverbod van drie jaar derhalve het niet uitvoeren van één eerder bevel tot het verlaten van het grondgebied is.

3. conclusie

Verzoeker is van mening dat een inreisverbod van 3 jaar onredelijk is gelet op het gegeven dat hij wel degelijk de moeite heeft genomen zijn verblijf in het Rijk te legaliseren, daar hij een aanvraag voor gezinshereniging deed. Dat verzoeker tevens een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft ingediend bij de gemeente Meulebeke. Dat verzoeker tevens verzocht tot voltrekking van een huwelijk. Dat een terugkeer naar het land van herkomst mogelijks, doch zonder dit te erkennen, de rechten van verzoeker vervat in artikel 8 van het EVRM niet schenden, doch dat een langdurig gedwongen verblijf van 3 jaar dit wel doet.

Dat de motivering in desbetreffende beslissing derhalve geen inreisverbod van 3 jaar kan ondersteunen. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

2.2. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient er vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing de juridische grondslag vermeldt: artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, alsook de feitelijke grondslag: de bestreden beslissing wijst erop dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat hardnekkig wordt geweigerd aan de terugkeerverplichting te voldoen: verzoekende partij werd al eerder gerepatriëerd op 27 januari 2012. De duur van het inreisverbod wordt bepaald op drie jaren omdat de registratie van de afgesloten wettelijke samenwoning met K.E.G. geweigerd werd na een negatief advies van het parket. Zij was er niet op gericht een duurzame verbintenis tussen de verzoekende partij en de voorgehouden partner aan te gaan. Er wordt ingegaan op de toepassing van artikel 8 van het EVRM en erop gewezen dat geweten was dat hoe dan ook het gezinsleven precair was, gelet op het illegale verblijf van de verzoekende partij en dat bovendien niet aangetoond werd dat het gezinsleven niet in het herkomstland van de verzoekende partij kan beleefd worden. De bestreden beslissing gaat zeer uitgebreid in op de relatie van de verzoekende partij en de partner, zoals blijkt onder de punt 1. weergegeven bestreden beslissing. De duur van het inreisverbod en de reden waarom een maximumduur is voorzien van drie jaren, werd aldus gemotiveerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan en van artikel 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet - op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen - volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*”. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat niet alleen de verzoekende partij al op 27 januari 2012 werd gedwongen verwijderd maar dat ook op 29 juni 2016 aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. De verzoekende partij heeft tegen dit bevel bij de Raad beroep aange tekend, waarbij bij arrest met nummer *** d.d. 3 april

2018 de afstand van het geding werd vastgesteld. Het motief dat een eerdere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, is correct.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

Voorts acht de Raad het niet kennelijk onredelijk en correct dat een inreisverbod ten belope van drie jaren werd opgelegd nu *in casu* is vastgesteld dat de verwerende partij al eerder (op 27 januari 2012) diende over te gaan tot repatriëring, wat de verzoekende partij niet weerlegt, en steun vindt in het administratief dossier. Bovendien wijst de bestreden beslissing erop dat op het ogenblik van het nemen ervan de wettelijke samenwoning die de verzoekende partij met haar partner had afgesloten niet aanvaard werd door de diensten "burgerlijke stand" en evenmin een voorgenomen huwelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat de Procureur des Konings van oordeel was dat deze wettelijke samenwoning is afgesloten met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Het is niet kennelijk onredelijk gelet op deze elementen om een inreisverbod af te geven van drie jaren. Dit klemt *in casu* nog meer nu blijkens het administratief dossier de verzoekende partij gewacht heeft om een gezinsherenigingsaanvraag, *in casu* gesteund op artikel 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet, in te dienen tot na het nemen van de bestreden beslissing en tot na de afgifte van een bijlage 13septies. De afgegeven bijlage 13septies is overigens door de verzoekende partij niet aangevochten bij de Raad en definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Zoals de verwerende partij in haar feitenopsomming weergeeft in de nota, heeft de verzoekende partij pas op 27 juni 2017 dergelijke aanvraag ingediend. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij zich tot de burgerlijke rechtbank heeft gewend met een voor haar gunstig resultaat, nadat de wettelijke samenwoning werd geweigerd.

Tevens heeft de verzoekende partij nagelaten voor het nemen van de bestreden beslissing stukken en/of bewijzen over te maken aan de verwerende partij die zouden kunnen wijzen op het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met haar partner, dat eerder niet werd aanvaard, gelet op het bestaan van deze relatie erop wees dat een verblijfsrechtelijk voordeel werd verkregen. De samenwoning van de verzoekende partij met haar partner doet hieraan geen afbreuk nu ook het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel het samenwonen impliceert. Gelet op dit gegeven houdt de verzoekende partij tevergeefs voor in het middel dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet afdoende en niet correct zou zijn rekening gehouden met de toepassing van artikel 8 van het EVRM of met de duur van haar relatie met haar voorgehouden partner, hun engagement door het aangaan van een wettelijke samenwoning of hun voornemen een huwelijk te voltrekken. Hoogstens kan gesteld worden dat de verzoekende partij zelf onzorgvuldig is geweest.

De bestreden beslissing motiveert, op het ogenblik van het nemen ervan, terecht:

"Op 14/07/2015 diende betrokkene een aanvraag tot wettelijke samenwoning in samen met K. E..G. 23/07/1974 op het gemeentehuis te Meulebeke. Zij heeft de Roemeense nationaliteit en beschikt over een E-kaart geldig tot 23/02/2020. Op 06/10/2015 gaf het parket van Brugge een negatief advies met betrekking tot deze aanvraag. Daarop werd de wettelijke samenwoning geweigerd door de burgerlijke stand te Meulebeke op 26/10/2015. Deze beslissing werd ter betrokkene via een aangetekende zending. Bovendien, geeft zijn intentie om wettelijk samen te wonen, hem met recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Op 11/04/2016 deed het koppel een aanvraag tot huwelijk. Aangezien er recent nog een negatief advies door het parket en er sprake is van een weigering tot wettelijke samenwoning, werd ook het voorgenomen huwelijk geweigerd.

Ook een huwelijk heeft geen recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, verblijfssituatie van betrokkene in België. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst mevrouw K. niet kan gedwongen worden het Belgisch

grondgebied te verlaten (E-Kaart geldig tot 23/02/2020) maakt dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Kosovo.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, «een inreisverbod van 3 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole.»

Uit de bespreking van het tweede middel zal blijken dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt. Eventuele nieuwe elementen betreffende haar voorgehouden gezinsleven zal dienen beoordeeld te worden in het kader van haar gezinsaanvraag, maar heeft de verzoekende partij alleszins voor het nemen van de bestreden beslissing niet kenbaar gemaakt.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat de bestreden beslissing ook motiveert omtrent de duur van het inreisverbod en dat rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij. De bestreden beslissing is correct en kennelijk redelijk en houdt rekening met alle gekende omstandigheden zodat zij zorgvuldig werd genomen. De bestreden beslissing bevat een redelijke belangenafweging tussen de belangen van de maatschappij en deze van de verzoekende partij en is proportioneel.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/11, §1, eerste of tweede lid, en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Er wordt nog opgemerkt dat de verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze de schending van de "Europese Burgerschapsrichtlijn (2004/38/EG)" kan aanvoeren zonder *in concreto* aan te duiden welke bepalingen ervan zij als geschonden aanschouwt en zonder aan te tonen welke van de bepalingen ervan niet op correcte wijze in het Belgische recht zijn omgezet. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), daargelaten de vaststelling dat niet omdat niets is voorzien in een bepaalde richtlijn, niets kan opgelegd worden. Dit onderdeel is ontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. Het tweede middel luidt:

"TWEEDE MIDDEL:

Schending van artikel 8 EVRM

Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht zoals hierboven omschreven heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmenging van de Staat in hun privé- en gezinsleven. In casu moet de vrijwaring van deze basisrechten van naderbij worden onderzocht aangezien verzoeker een partner heeft waarmee hij sedert januari 2015 samenwonend is en een duurzame relatie onderhoudt. Dat dit zeker gekend is bij verwerende partij, daar zij dit zelf opneemt in haar motivering van de bestreden beslissing. Dat verzoeker en zijn partner heden een aanvraag gezinshereniging opstartten, gebaseerd op artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, (stuk 3)

Dat, zoals eerder reeds gesteld, de relatie tussen verzoeker en zijn partner wel binnen de werkings sfeer van artikel 8 EVRM valt. "The Court has said that 'the notion of family life' in article 8 is not confined solely to marriage-based relationships but may also encompass other de facto 'family ties' where sufficient constancy is present." (EHRM, Kruskovic t. Kroatië, no. 46185/08, 21 juni 2011, §18.) Hierbij dienen verschillende factoren in rekening gebracht worden waaronder: of het koppel samenleeft (in casu is dit het geval), de duur van de relatie (in casu nagenoeg 2,5 jaar), en of ze hun engagement naar elkaar toe hebben geuit (in casu verzochten ze in 2015 een wettelijke samenwoning af te sluiten en in 2016 werd door hen verzocht tot een voltrekking huwelijk).

Op de staat rust inzake artikel 8 EVRM de positieve verplichting tot 'respect' voor het gezinsleven van verzoeker, het recht van verzoeker op ontwikkeling en handhaving van zijn gezinsleven. Dit omvat de noodzaak een afweging te maken tussen de belangen van de individu en de belangen van de staat. (EHRM, Nunez t. Noorwegen, 28 juni 2011, 55597/09, §68)

Het EHRM oordeelde dat onderzocht dient te worden of op de staat een positieve verplichting rust om het recht op privé-, familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance'-toets. (EHRM, 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, §63; EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues da Silva een Hoogkamer t. Nederland, §38; EHRM, 17 oktober 1986, Rees t. Groot-Britannië, §37) Er dient bijgevolg nagegaan te worden of er een redelijk evenwicht is gevonden tussen het algemeen belang en het belang van het individu.

In de essentie van deze 'fair balance'-toets ligt de proportionaliteitsvereiste, de voorwaarde dat een inbreuk op artikel 8 EVRM noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. (EVRM, 7 juli 1989, Gaskin t. Groot-Britannië, §49) In deze zin is er geen groot verschil met een toetsing van de mogelijke schending volgens artikel 8, lid 2 EVRM, dewelke wordt voorgeschreven bij een voortgezet verblijf.

Verzoeker stelt dat er hoegenaamd geen sprake kan zijn van enige proportionaliteit in de voorliggende beslissing, daar nergens uit blijkt, noch kan blijken dat enige afweging werd gemaakt tussen de belangen van de staat en de persoonlijke belangen van verzoeker.

Het EHRM besliste in 2012 dat: "In order to address the question whether the measures taken against the applicant were proportionate to the legitimate aim that they were supposed to pursue, and whether the reasons given by the national authorities were "relevant and sufficient", the Court must examine whether the Swiss authorities took sufficient account of the particular nature of his case and whether they adopted, in the context of their margin of appreciation, the measures that were called for in order to adapt the sanctions regime to the applicant's individual situation." (EHRM, Nada t. Zwitserland, 12 september 2012, 10593/08, §185)

Hieruit blijkt dat verwerende partij voldoende rekening dient te houden met de individuele situatie van verzoeker en dat zij minstens de individuele situatie van verzoeker dient te onderzoeken en dit moet blijken uit de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft immers met voorliggende beslissing niet enkel haar motiveringsplicht geschonden, doch tevens de zorgvuldigheidsplicht.

De motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Alvorens een rechtmatig besluit te kunnen nemen, moet de overheid op de hoogte zijn van de feiten. De overheid moet haar beslissingen baseren op feiten die een determinerende invloed hebben op de uiteindelijke beslissing.

Het komt Uw Raad bij de beoordeling hiervan niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus in de plaats te stellen van de overheid; Uw Raad kan enkel nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan.

Hierbij moet verwerende partij zorgvuldig tewerk gaan. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat zij alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing. De zorgvuldigheidsnorm houdt tevens in dat de overheid bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van diegenen die bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn mag schaden. (SUETENS, L.P., "Algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Belgisch administratief recht", TBP1970,382.)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in zulke gevallen te onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er gegevens aanwezig zijn in het dossier die met deze vaststelling onverenigbaar zijn. (RvS, 23 april 2003, n° 118.534; RW, 24 augustus 2011, n° 65.747)

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij zich in voorliggende zaak schuldig heeft gemaakt aan een motivering die desbetreffende beslissing niet kan staven, dit gelet op de totale afwezigheid van enige motivering omtrent het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat verwerende partij heeft nagelaten, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de gezins- en familiesituatie uit artikel 8 EVRM in rekening te brengen.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

2.4. Vooreerst kan de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing is geen beslissing tot verwijdering. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu wijst de verzoekende partij op haar relatie met haar voorgehouden partner met wie zij sedert januari 2015 samenwoont en een "duurzame relatie" zou hebben. Zij heeft een aanvraag ingediend, gesteund op artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, en verwijt de verwerende partij dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat niet afdoende rekening is gehouden met de duur van de relatie, hun samenwonen en het uiten van hun engagement (wettelijke samenwoning en nadien voornemen tot huwen). Zij houdt impliciet voor een relatie te hebben die wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het

recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Vooreerst kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat er in de bestreden beslissing geen afweging is geschied betreffende het voorgehouden gezinsleven. Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de wettelijke samenwoning werd geweigerd na negatief advies van het parket, wat verzoekende partij niet betwist. Ook het voorgenomen huwelijk werd niet aanvaard. De elementen die de verzoekende partij te kennen geeft betreffende haar aanvraag gezinshereniging dateren van na het nemen van de bestreden beslissing toen de verzoekende partij geconfronteerd werd met een nakende repatriëring. Haar aanvraag werd pas op 27 juni 2017 ingediend, andere stukken betreffende een eventuele duurzaamheid van haar relatie pas bij brief van 23 september 2017. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met haar ongekende stukken. Het louter samenwonen op zich toont niet aan dat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsrelatie.

Het kwam de verzoekende partij toe de verwerende partij zo snel mogelijk in te lichten en desgevallend zich te wenden tot de burgerlijke rechtbank indien zij meende dat haar relatie geen verblijfsrechtelijk voordeel tot doel had. Het komt de Raad overigens niet toe zich hierover uit te spreken en de verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij een

beschermingswaardig gezinsleven diende te onderzoeken in toepassing van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Het volstaat ook te verwijzen naar hetgeen is besproken in punt 2.2. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier nu verzoekende partij de dagvaarding overmaakte gericht tegen de ambtenaar van burgerlijke stand te Meulebeke die de wettelijke samenwoning weigerde te registreren. Verzoekende partij betwist niet dat deze ambtenaar de mening is toegedaan dat de wettelijke samenwoning erop gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en niet gericht was op het aangaan van een duurzame relatie. Verzoekende partij weerlegt door een loutere ontkenning hiervan niet het gegeven dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze haar beslissing kon nemen op basis van het oordeel van de Procureur en de ambtenaar. De bestreden beslissing werd proportioneel genomen, rekening houdend met de gegevens die voor de verwerende partij kenbaar waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien motiveert de bestreden beslissing dat de verzoekende partij in precair verblijf was op het moment dat zij een relatie opstartte en dat geen hindernissen zijn aangegeven die erop wijzen dat het gezinsleven niet in het herkomstland kan plaatsvinden, motieven die evenmin in het middel worden weerlegd. Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht en haar motiveringsplicht niet is nagekomen.

Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

De motieven in de bestreden beslissing betreffende artikel 8 van het EVRM zijn kennelijk redelijk en vinden steun in het administratief dossier. Integendeel met wat de verzoekende partij stelt, blijkt uit deze motieven dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging en hierbij niet disproportioneel is tewerk gegaan. Voorts is de verwerende partij gerechtigd de bestreden beslissing te nemen, zelfs als er een gezinsleven is, wat *in casu* niet is aangetoond, zonder dat de openbare orde, nationale veiligheid, openbare veiligheid of economisch welzijn in gevaar zijn. Er dienen geen wanordelijkheden, strafbare feiten, gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen te bestaan om de bestreden beslissing te kunnen nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van de overige door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN